

(Priloga Vrtnu.)

Št. 8.

Ljubljana, dné 1. avgusta 1905. XIII. tečaj.

Ženjica.

Dozorela je pšenica.
Sredi širnega polja;
Urno v roke srp, ženjica,
Da bo zrnje prej doma.

Veter veje po poljani,
Lahno s klasjem šepeta:
„Pride smrt ob uri rani,
Vsaka bilčica bo šla!“ . . .

Veter klasje pripogiba,
Da ihtí in da šumí —
Naj se, naj se še pozíba, —
Dokler smrt ne prihití . . .

Slavko Slavič.

Na polju.

Na polju žito že zorí,
Vesel je kmetičev obraz,
Ko vidi, da se trudí ni
Zastonj pomladni čas.

Le pridno sej, mladina ti,
Dokler ti sije še pomlad,
Da bodeš kdaj na stare dni
Obilen žela sad.

Osojski.

Zatajuj se!

8. Vaje v zatajevanju.

Slišali ste že več lepih naukov o zatajevanju. A samo znati še ni zadosti; glavna reč je: delati. Zato pridemo zdaj do najimenitnejše reči, namreč do nauka: kdaj, kje, kako in v čem se zatajujmo. Pa tu vam ne bom posebej našteval zapovedanega zatajevanja, ker to vam je že znano iz razlage božjih in cerkvenih zapovedi. Ta razlaga nam natanko razjasnjuje in določuje kaj moramo opustiti in kaj storiti, da ne bi z grehom žalili Boga. Razkazati vam hočem tu le nekaj slučajev prostovoljnega zatajevanja ter vam nasvetovati, kako si v raznih priložnostih odrecite take reči, ki bi jih smeli imeti, in opustite marsikaj, kar bi smeli storiti, obratno pa voljno prenašajte take neprijetnosti, ki bi se jih smeli iznebiti, delajte pa radovoljno tudi take težavne reči, ki jih niste dolžni storiti. Naštel vam bom več reči, da si lahko izbirate ter si tudi še sami domislite kaj sličnega. Odberite si za vsak dan kako vajo, če je tudi le kaj malega in lahkega. Premišlujte že naprej, kje in kdaj bo priložnost za dotično premagovanje, kolikrat primeroma dopoldne, kolikrat popoldne. Od začetka bo morda število vaših zatajevanj manjše, potlej pa, ko se nekoliko privadite, bo čimdalje večje. Poglavitna reč je, kakor pri vseh koristnih vajah, tudi tukaj — vztrajnost in stanovitnost.

I. Vaje v telesnem zatajevanju.

Telesno zatajevanje si najlepše razdeliš po raznih čutilih. Zatajuj: vid, posluš, vonj, okus in govor, tip ali razne telesne ugodnosti. Še enkrat pa zatrdim, da ti tukaj podajem nasvetov le za prostovoljno zatajevanje, ker je pri dobrem človeku že itak samoobsebi umevno, da se varuje vseh grešnih pogledov, zlobnega govorjenja in sploh vsake prepovedane zlorabe telesnih počutkov in udov. Prostovoljno premagovanje nam je zato tako potrebno in

koristno, da se bomo tem gotoveje znali premagati tudi takrat, ko bodo izkušnjave vabile v greh.

a) **Okus ali uživanje.** 1. Ne vživaj poželjivo in hlastno, marveč mirno in počasi prični in nadaljuj. 2. Kadar si z drugimi pri mizi, si ne izbiraj boljših reči, marveč vzemi si kaj takega, kar ti je manj všeč. 3. Ako niso jedila pripravljena po tvojem okusu, se ne pritožuj; sploh glej bolj na to, kaj je zdravo in tečno, nego na to, kaj je prijetno in slastno. 4. Jej, kakor je pripravljeno zate; ne zahtevaj soli, popra, olja, jesiha itd., da bi si zboljšal. 5. Bodi zmeren; odloži žlico, ko bi smel še nekolikrat zajeti. 6. Posebno zaslužno bo, ako se popolnoma odrečeš vsaki upijanjivi pijači; kdor se v mladosti ni privadil taki pijači, ne čuti v poznejših letih zanjo niti želje niti potrebe. (Junaško se ustavljal, ko bi ti še tako ponujali!) 7. Med navadnimi obroki ničesar ne uživaj; (torej, če ni posebnih ozirov, samo: zjutraj, opoldne in zvečer, ter kvečjemu še enkrat dopoldne in popoldne za predjužnik in južino). 8. Dasi nisi še dolžan se postiti, posti se vendar prostovoljno vsaj ponekoliko: zjutraj, n. pr., ne deni sladkorja v kavo, le malo ali nič kruha; odreci si včasih predjužnik ali južino in podari ubogim itd. 9. Ako moraš použiti grenko zdravilo, stori radovoljno, da posnemaš Zveličarja, ki je prestal tolike grenkosti za naše zveličanje. 10. Nikar ne glej radovedno in poželjivo, kaj se pripravlja ali donaša na mizo; ne sodi o jedeh, katere so boljše, in ne pripoveduj, kaj si jedel itd. 11. Ne kupuj si nepotrebnih slaščic.

b) **Vid.** 1. Iz gole radovednosti — ako ni radi učenja ali sicer iz pametnega povoda — ne hodi gledat, naj tudi vse hiti na kraj izrednega dogodka ali mi-kavnega prizora. 2. Pri oknu ne bodi prostora zate, da bi opazoval ulične dogodke in tratil dragoceni čas. 3. Posebno rodovitno polje za zaslužno zatajevanje oči je na ulicah in javnih prostorih. Navadno glej nekaj stopinj predse; ljudi ne opazuj in razmotruj natančneje, marveč bolj splošno, da veš, je li treba pozdraviti koga. 4. Ne postajaj pred izložnimi okni in na drugih sumljivih krajih, ker taka radovednost bi utegnila biti nevarna tvoji duši. 5. Raje kot v šumno družčino hodi

v prosto naravo; a ko opazuješ njeno lepoto, ne pozabi njega, ki je vse tako lepo uravnal. 6. V cerkvi se ne oziraj ne nazaj ne na stran, marveč glej v molitveno knjigo ali proti oltarju. 7. V šoli imaš tudi dovolj priložnosti za zatajevanje oči. 8. Ne bodi preveč plašljiv in privadi se, da boš enakomerno mogel gledati tudi bolj strašne reči, krvaveče rane, gnojne otekline itd.

c) **Posluh.** 1. Ne poprašuj radovedno po novostih in rečeh, ki ti niso nič mar ali vsaj nekoristne. 2. Ne želi si, da bi te hvalili; če te pa kdo pohvali, vzprejmi pohvalo hladnokrvno, kakor bi je ne bil slišal, ali bi se bilo govorilo o kom drugem. 3. Ako bi zelo rad izvedel kako reč, počakaj in ne hodi pozvedovat. 4. Molčé potrpi, če te kdo po krivem graja ali žali. 5. Odreci si tupatam prijetno godbo ali petje, ko bi smel poslušati. 5. Krotko in mirno prenašaj neprijetne glasove, n. pr. krik otrok, drdranje voz, glušeče piskanje itd.

č) **Vonj.** 1. Ne pripravljaj si nepotrebnih dišav v stanovanju, n. pr. za umivanje, lasé, obleko i. t. d. 2. Kadar te mika poduhati dišečo cvetlico, si odreci to veselje; ali obudi vsaj dobri namen, da hočeš hvaliti njega, ki je dal cvetličju tako prijetno vonjavo. 3. Privadi se, da boš mirno prenesel tudi smrad, kadar se mu ne moreš izogniti.

d) **Splošno zatajevanje.** 1. Ako ti je vroče, si nikar vedno ne briši potú raz čelo in ne vzdihuj radi tega; pravi junak bi bil, ko bi ne mogel prenesti kapljice potú, ko je tvoj Zveličar krvav pot potil zate. 2. Enako se zatajaj tudi ob drugih vremenskih nepriklakah, n. pr. ob preobilnem deževju, hudi suši, občutnem mrazu itd.; kolikor je treba, poskrbi za zdravje, drugo pa krotko pretrpi v duhu pokore. 3. Vojskuj se zoper lenobo, ki se posebno rada utihotapi pri opravih, ki jih naklada naš stan; z veseljem opravljaj tudi najpriprostejša dela, ter taka, ki so posebno naporna. 4. Kadar moliš, kleči, kolikor časa moreš, tako da se ne boš naslanjal na komolce in tudi ne zadaj ob klop ali na pete; rad kleči na prostem, dasi bi lahko šel v klop. Ako so roke proste, jih drži po-

božno sklenjene, ne naslonjene (dokler niso preveč utrujene). 5. Kadar stojiš ali sediš, stoj in sedi do- stojno brez vnemarnega naslanjanja ali zviranja. 6. Zju- traj zgodaj vstajaj; šest do osem ur odpočitka zadostuje zdravemu človeku, več bi bilo prej škodljivo nego koristno. Postelja ne bodi premehka ali pregorka; utr- jenost v tem oziru je zdrava za telo in dušo. 7. Ako si moraš kdaj prikrajšati spanje zaradi nujnih opravil, ne bodi čmeren radi tega; enako ne toži in ne godr- njaj, ako katerikrat ne moreš spati; marveč daruj Bogu to nepriliko. 8. Določi si, kdaj in koliko časa se boš zdržal skakanja, tekanja, vpitja, smejanja, najljubše igre itd. 9. Privadi se temu, da boš mirno prihajal in odhajal, vrata tiho zapiral itd. 10. Najlepšo priložnost za zatajevanje nam pa dajejo razne bolezni. Ako kaj oboliš, tiho in mirno potrpi, pa Bogu izročuj in daruj svoje bolečine.

Boter.

Blažetovega Jernejčka so torej letos potrdili, da je zrel za sveto birmo. Težko je šlo, pa je vendar šlo. Saj so vsi vedeli, da je Jernejček sicer dobra duša in izvrstnih staršev, a da se ne more tako lahko učiti kot drugi.

Prvič je bil res malo gluha, saj je v navadnem pogovoru razumel komaj vsako tretjo besedo, drugič so mu pa tudi pored- neži nagajali, da ima „zeljnato“ . . .

Pa kaj je on mogel zato, če ni bil tako razumen za uk kot drugi?

Ali včasih je bil Blažetov Jernejček vendar tudi premeten kot malokateri drugi. Imel je res bolj „trdo“ glavo, kot pravimo, sicer je bil eden boljših izmed vaških dečkov. Vsaj učitelji so se tako izražali o njem. In oni so gotovo vedeli.

Takrat, ko se je Jernejček učil za birmo, je bil res nekako drugačen. Prej živ in glasen, je bil zdaj nenadoma miren in tih. Pridno je zahajal v šolo in poslušal, kar so gospod katehet učili o tem zakramentu.

Vse se mu je zdelo tako lepo, samo to mu ni ugajalo, da so gospod botra tako malo omenjali. In vendar je on na botra toliko mislil . . .

Izprva je Jernejčku kaj slabo kazalo. Nihče se ni sam ponudil za botra. Nazadnje pa so le morali njegov oče sami malo poprosjati okrog. A kaj pomaga, ko so imeli skoro v vsaki hiši že kam obljubljen? Nazadnje je res prišlo že tako daleč, da je mislil Andrejček, naj bodo za botra kar oče, — pa se je še o pravem času spomnil, kaj pravi katekizem glede botrov.

Nekega jutra je drdral Jernejček skozi vas nalogo iz krščanskega nauka. Tako mu je šlo kot na vretenu. Še njemu se je zdelo lepo, ker je tako znal, kaj šele drugim, ki so rekli, da zna Jernejček med vso deco najbolj. In marsikateri, ki se je že odločil za botra temu in onemu, se je kesal, da ni rajši vzel Jernejčka.

Tisto jutro je prišel Jernejček na konec vasi k staremu ogljarju Bojtu. Ta je ravno premetaval vreče lepo žganega oglja, ko se ustavi Jernejček s svojim drdranjem pred njim.

Ogljar Bojt je bil Italijan, ki se je pred kratkim naselil za vasjo. Imel je tudi dvajsetletnega sina, s katerim sta žgala oglje in ga pošiljala na vse strani. Zasluzek je bil tu dober, ker je bilo v obližju dvoje večjih mest, in ni bilo daleč naokrog nobenega drugega ogljarja.

Bojt je nekaj časa poslušal mladega učenjaka, potem je pa rekel: „Priden, priden!“ Dalje ni znal, kar nekaj se mu je zateknilo, in ni mogel več. Sčasom sta se pa le toliko domenila, da je ogljar izvedel, kako nesrečen je deček, ker še nima botra kot njegovi tovariši.

Bojt se je malo popraskal za ušesi in je rekel: „Kaj pa jaš, šem dobra?“ — Jernejček se je kar prestrašil, tako čudno ga je pogledal črni ogljar izpod

čela. Jernejček je samo kimal in gledal dolgega moža, kako je spet pograbil vrečo in jo lepo priložil k drugim v vrsto.

„Ali bom, boš hotel, héhehé!“ se je smehljaj Italijan.

„Prav rad bi vas imel, stric!“

„Hehehe, strič, o, strič pa že, boter, bo dobra boter!“

Jernejček je šel zadovoljen domov, videč, da je sam dobil botra. Očetu je tako dopovedoval, kako ga je našel, pa ga ni mogel prav razumeti. Moral je oče iti sam k ogljarju, s katerim sta se domenila kako in kaj. Italijan je bil zadovoljen, še veselilo ga je . . .

Od takrat je hodil Jernejček večkrat k Bojtu, ko je žgal oglje. Vselej pa je prišel črn domov, ker ga je dobri in prijazni striček Bojt vselej malo pobožal, kadar je dobro znal verouk.

In tudi kupil mu je, morda več in rajši kot drugi. Pa to ni glavna reč. Poglavitna reč je dober boterček, in to je „dober boter“, ki pravi, da bo Jernejčku tudi zanaprej.

Slavko Slavič.

Možic na tablici.

Pri Blažónovih so imeli štiri: Janeza, Vidka, Nikca in Pávlico. Janez je že opravil šolsko reč, Videk je okušal sladkosti in grenkosti prvega rezreda, Nikec je šele hrepenel po šolski torbi, Pávlice pa še ni zanimalo na tem svetu drugo kot „papca in pupca“.

Poletnega popoldneva je bilo. Vidkova šolska torbica je visela na steni natlačeno-polna. Videk je dopoldne napravil vse naloge in je popisal tablico do skrajnega roba. Bil je četrtek, torej pouka prost dan, ne pa brez domačega dela. Popoldne je pa le hotel videk uživati ljubo prostost in je odhitel z bratom Janezom na pašo. Mati so mu radi dovolili, saj je pridno drvaril vse dopoldne.

Nikec je moral pa ostati doma. „Boš kokoši pasel“, so rekli mati. „Pazi mi, da ne razbrkajo pšenice, ki jo sušimo za „semenj“. In na Pavlico tudi pazi, da kam ne pade.“

Bogve kako rad ni ostal Mikec doma — toda, ker ni kazalo drugače, se je le vdal materini besedi. Imel je čas, — kokoši so se namreč kopale tam v prahu na dvorišču, — pa si je ogledal Nikec vse kote po hiši in prišel končno tudi do Vidkove torbice.

„Aha, danes pa bomo“, si dé, pa odpre torbico, izvleče iz nje tablico in pisalo in se spravi na delo.

„Lej, vsa je popisana! — Naj bo, če hoče. — Saj se lahko izbriše. Naj pa Videk še enkrat napiše!“

Malo z rokó, malo z jezikom in malo s komolsem, pa je bila tablica prazna. Zdaj je Nikec lahko začel s svojo umetnijo. Kaj neki bi naslikal najprej? No, začel je s tem, s čemer začne vsak pravi umetnik: Nikec je narisal možica.

„Pavlica, lej, lej, moža sem naredil!“ Ko priracá mala Pavlica, ogledujeta oba možica in ugibata, kdo bi bil ta mož?

„Hrustov oče so“, reče Nikec. — „Ne, ne“, se premisli, „Komolčev boter so tako suhi. Komolčev boter so to-le.“

„Pa so vendar narejeni preveč suhi! Lej, ta le roka je kakor žveplenčka.“

„Daj, daj, Pavlica, daj rokico sem na tablico, da zarišem, kaka mora biti roka.“

Pavlica je rada ubogala.

Oba sta bila kar zamaknjena v tablico, ko je Nikec jemal mero od Pavlične roke. Kar završi zunaj: Viššš! Viššššš! Kaj je neki bilo? — Oho! Cela jata kokoši je brskala po pšenici, ki se je sušila na rjuhah, razgrnjenih po tratini. Mati so prišli s polja in so z veliko nevoljo razpodili razposajeno kurjo družino.

Nikec je dobro vedel, da ne bo ugodno zanj, če ga dobé mati pri igračí, zato hitro pobaše tisto tablico v Vidkovo torbico, skoči na dvorišče in zdirja za kurami, da bi mati mislili, bogvé kako zvesto je varoval pšenico, in se mu je le za trenotek prikradla na žito nikdar sita kokošád.

Pohvaljen seveda kljub temu Nikec ni bil. Vendar se mu pa kaj hudega ni prigodilo. Saj ima le vsaka gospodinja rada svoje čopke in jim privošči, če dobe kak boljši grizljaj, če so tudi potem hlebi malo manjši.

Ali drugačna je bila drugi dan z Vidkom.

Učenec je samovestno vrgel drugo jutro svojo torbico čez ramo in jo brez strahu mahnil v šolo. Ondi je spravil torbico pod klop in se z drugimi vred veselil in poskakoval pred šolo. O, da je vedel, kaj ima v torbi, pripravljaj bi se bil pač drugače na učiteljev prihod.

Zazvonilo je k pouku, in ni bilo več čuti otroškega glasu.

„Tablice na klop!“ se oglase gospod učitelj. Ročno so bile vse tablice na klopi, in učitelj so grede od klopi do klopi pregledovali naloge.

„No, no, Blažón, ti si pa lepo napravil nalogo! Namesto računov pa možica! No, no, si že priden!“ so dejali, pa so mu precej občutljivo privili „sladke“ tam pri ušesih. „Ker nisi spisal doma naloge, jo boš pa pisal po pouku v šoli“.

Videk je bil sicer dosti priden deček, imel je vselej dobro izpričevalo, in tudi učitelj so ga imeli radi, zato kazni ni bila posebno huda.

Toda Vidka je bilo le sram, da je postal rdeč kot kuhan rak, pa ne radi bolečin, ampak zaradi sramote. Kaj so mu že rekli? Da dela namesto nalog možice na tablico? Kako so se otroci smejali, ko so to slišali. In kako se mu bodo še smejali! — —

Tako hudo mu je bilo pri srcu, da ni mogel izpregovoriti. Molčal je.

Še le po šoli, ko sta bila z gospodom učiteljem sama, je razodel, da je on napravil vse naloge, in da mu jih je moral kdo drugi izbrisati in narediti „moža“.

Učitelj so učencu verjeli in so ga izpustili domov. Seveda so ga tudi opomnili, naj v prihodnje pregleda vse šolske stvari, preden jih vzame v šolo.

Doma se je pa Nikcu slabeje godilo, kakor Vidku v šoli. Vsem se je zdelo, da je imel Nikec opraviti s tablico namesto s pšenico in s kurami. Prav nevoljna sta bila oče in mati, da je napravil Nikec tako sramoto

marljivemu Vidku. Zato so pa zdaj Nikčevi „sladki“ prišli na vrsto; mati mu pa tudi ob „semnju“ niso dali nobenega boba, češ, da bo pomnil, kako se varuje pšenica za štruklje in bob.

Tablici pa še ni kraj. Jeseni jo dobi Nikec, ko vstopi v prvi razred. Konec leta jo bo spet z veseljem odložil in prepustil Pavlici, če bo le še — cela.

Pa ni dosti upanja. Nikec ni Videk! No, Pavlica bo pa tudi vesela, če ji kupijo čez nekaj let z novo torbico še novo tablico.

Ferd. Gregorec.

Pomoč v sili.

Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.

Po lokah cvetó krasne cvetlice: modre potočnice, rumene zlatice, preproste bele marjetice in Marijine solzice. Vse so krasne, vsaka po svoje. Tudi človeško srce je loka, diči ga lepa čednost pobožnosti, zlata zvestoba, cvetlica vseh čednosti — ponižnost in ljubezen do bližnjega, ki plače nad tujo nesrečo ter rada pomaga, kjer more.

Loko krasi cvetje vse leto od prve veternice do poslednjega očúma; najpestrejše in najkrasnejše seveda spomladi. Podobno procvitajo ali utegnejo procvitati čednosti v človeškem srcu vse žive dni, ali v resnici procvitajo največkrat in najkrasneje spomladi, za mladih dni, ko te rajске gredice še ne prerašča različni mah.

Evo vam primere.

* * *

Na Dobrovi stoji prav tik ribnika majhna kočá. Reva je že stara, iz hlodov stesana ter se nekam na stran nagiblje. Slamnata streha je ponekod nekoliko udrtá kakor star klobuk in okenca ima s papirjem prepleljena.

V tej koči živi stara štiriinosemdesetletna vdova Mazejevka. Stanuje tam sama, kakor jelka na polju.

Naselila se je bila tukaj z rajnim možem. Kupila sta si bila to borno kočo ter nekaj sveta. Dokler je še živel mož in sta bila še oba zdrava, nista znala, kaj je revščina, a pred osmimi leti je zatisnil stari Mazi oči ter pustil zapuščeno vdovo: ni imela ne otrok, ne sorodnikov, ne znancev, razven tamo v cerkvi Boga in pa kozo v hlevu. Za ta dva je živela in ta dva sta živila njo. Dan na dan je hodila v cerkev k prvi maši, potem pa brala svoji kozi listja ali pa jo gonila na pašo ob mejah. Tam se je pogovarjala ž njo kakor s človekom. Kadar pa se ji je srca polotila otožnost, je povzdignila oči tja k Vsegamogočnemu ter mu tožila svoje križe in težave. In nebeški Oče jo je čul ter blagoslovil njeno setev, da so se vaščani čudili: „Lejte si no, kako rad ima Bog staro Mazejevko! Reva, ne more dovolj pognojiti!“

Tudi letos je težek klas, da je veselje, a Mazejevka vendar joka. Vso zimo in vse poletje je bolehalala in sedaj, ko je prišel čas žetve, nima toliko moči, da bi si ta blagoslov božji požela ter spravila domov, kakor druga leta.

Da bi najela ženjice, ni denarja. Mogoče pa vendarle požanje z božjo pomočjo. Že dve jutri je lezla s srpom na njivo. žela, žela, našela snop ali dva — pa ji je pal srp iz tresoče se roke in sama se je zgrudila utrujena na zemljo.

Danes je spet zarana vstala iz postelje.

„Mili Bog“, je vzdihnila, „pokrepčaj me in ljubi angel varih, pomagaj mi, da bi danes požela vsaj polovico!“ tako je končala svojo jutranjo molitev.

Potem je šla na dvorišče h kozi. Ta je še spala.

„Vstani, kozica, vstani! moram na njivo. — Ná listja, danes sem ti dobro postregla, lipovo je — pa mi daj dosti mleka, veš.“

Koza je vstala, drgnila z glavo ob babico, lizala ji roko ter hlastno začela jesti.

Mazejevka jo je pomolzla, pozajtrkovala, stisnila srp in ruto pod pazduho, palico v roko ter se poslovila od koze: Koza, ti moja, zdaj odhajam. Krme imaš in vode tudi; nič ti ne bodi dolgčas — saj se kmalu povrnem, kmalu!“ pa je odlezla na polje.

Vzhod je škrlatasto žarel, in kadar je bila že blizu njive, so se vlili prvi solnčni žarki čez goro, in od cerkve sem je zapel zvon.

Starka je pokleknila, sklenila roke ter pozdravljala Njo, ki je morda tudi kdaj vršila takšno delo na polju nazarenskem, na kakršno se je danes Mazejevka odpravljala.

Vzela je srp v roke ter začela žeti. Ali slabotna ji roka ni mogla obdržati cele pesti na mah. Žela je skoro stebelce za stebelcem, in vendar se ji je začelo potiti čelo in noge so se ji tresle.

Kmalu je spustila srp iz rok, sedla na ruto, zakrila si oči ter krčevito zaplakala: „Mili Bog, mili Bog, kako požanjem jaz letos to zlato klasje? Že preveč je dozorelo, a če pojde tako, ga ves teden ne požanjem, in ga ne!“

Težko je, pretežko slabotnemu telesu delati, pretežko žalostni duši ne tožiti! In žena je tožila, da je težko povedati; celo veseli spev, ki je prihajal od vasi, je preslišala.

Osem deklet je šlo s srpi in z grabljami na grajščinsko polje žet poleglo žito.

Lice jim je cvetelo, oko se jim smejalo ter zorne mladosti polno srce je vzkipevalo v pesem:

Žela deva, žela travo
Na grajščinski je ledini,
Ko našela, se ozrla
V ono stran je po dolini,
Kjer je pasel brat Matijče
V deteljšču tri konjiče.

Kadar pa so prišla k Mazejevki ter jo videla plakajočo, so malo postala.

„Kaj pa jokate, Mazejevka, kaj?“

Žena je vzravnala glavo, otrla si oči pa dejala: „O, Bog vas sprimi in ljubo zdravje vam daj, dekleta! Kaj bi ne jokala? Lejte: že tretji dan žanjem ta košček, pa vam ne pridem z mesta. Da bi se me že vendar usmilil mili Bog ter me vzel s sveta, ko nisem za nobeno delo več!“

„E, ne tožite tako, ne“, jo je tolažila Zavrlova Nežka. „Pojte domov, pojte, to vam bo že kdo požel.“

„Domov pojdem, domov, če že čem ali ne; saj nič ne opravim. — Ali škoda tega zlatega klasja, da se tukaj osiplje!“

„Nič ne skrbite, se ga bo že kdo usmilil. — Pa z Bogom, no!“

In dekleta so hitela naprej.

„Veste kaj, dekleta“, je izpregovorila Nežka, ko so odhajala, „kadar se bomo zvečer vračale s polja domov, požanjemo revi ta košček. Osem nas je, takoj bo na tleh.“

Dekleta so veselo pritrjevala, in ko so zvečer po solnčnem zahodu žela vdovi žito, so še veseleje prepevala kakor davi. — Dobro delo jim je bilo najboljše plačilo.

* * *

Ravno je prišla Mazejevka po solnčnem vzhodu zopet na polje, pa ko je zagledala požeto njivo, so ji solze zalile oči in zaklicala je: „Angel božji, ali si mi ti požel, ali si mi poslal dobrih ljudi?“

In od vasi sem je bilo slišati zopet veselo petje.

Ko so prišla dekleta k Mazejevki, je iztegnila roke k njim ter vzkliknila z jokom: „Zlate moje, poglejte no semkaj, čudo se je zgodilo!“

„Saj sem pravila, da se vas že kdo usmili!“ je rekla Nežka pa je hitela za drugimi.

Vdova je gledala za njimi, in ako morejo preprosta usta dovolj blagosloviti, blagoslavljala jih je, kolikor je vedela in znala.

A če blagoslavlja star človek, je podoben drevesu, ki siplje sladko sadje v naročje mimo idočim.

Poletni večer.

Allegretto.

P. Anglik Hribar.

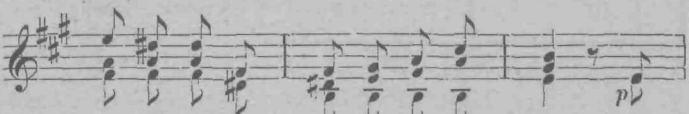
1. Ne-bo zla-ti ve-čer-ni žar, Čez polje le-ga
2. I - gra v vrsteh hladan vetrič, Še-pe-če v do-lu
3. Le - ži - šče na-ma griček bo, Sve-til-ka zvezdic

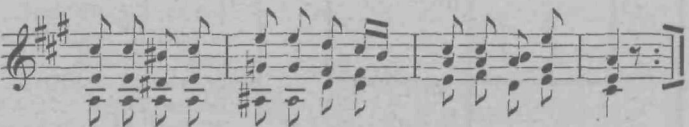
1. mrak, Kon - čal je de-lo o - ra-tar, Do-
2. vir, Za - spal je cvet, za - dremal ptič, Ob-
3. svit: U - spa - val na - ji griček bo Med

1. mov hi-ti te - žak. Škr - janček k nebu
2. jel vso zemljo mir. Po - stoj po-po-tni
3. ro-sno tra-vo skrit. Kaj i - skal bi za-

1. dvi-ga se, Po - slednji spev po - joč, Ve-
2. drug, postoj, U - žij min-lji - vi hip: Tu
3. to-hlih hiš. K po - ko - ju va - bi log: Hla-

1. černica pri - ži-ga se, Pre - preza ga-je noč.
2. najin bodi dom nocoj V sa-mo-ti senčnih lip.
3. dil bo naju no-čni piš lu čuval dobri Bog.

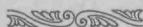
Nevihtha.

Fi-i . . . viharji
 Bučé,
 Nevihto v pólje
 Podé
 S točo, s točo
 Preté — —

U bogi kmetič
 Sklepa roké,
 Za deco moli,
 Moli zasé.

Ptice v gnezda
 Hité,
 Mladiči plašno
 V njih cvrčé,
 Nevihta tuli
 Čez poljé:
 „Gorjé vam, žita,
 Oj gorjé!“

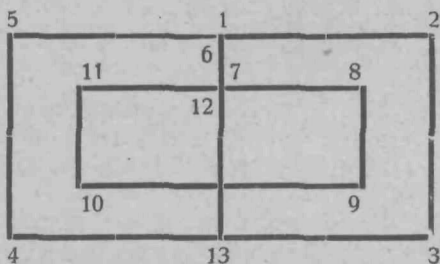
Aleksij Ivanov.

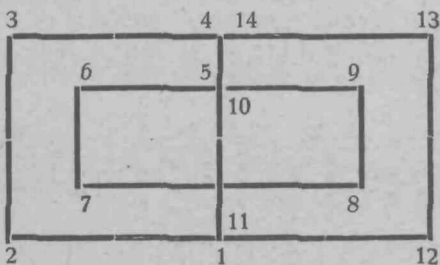
Kratkočasnica.

Učitelj: „Kako visok je Triglav?“ — Učenec:
 „Grozovito visok.“

Rešitev naloge v štev. 7.

ali

Prav so rešili:
 Silvester Ivan v Vipavi št. 233; Vrečko Franc, dijak v Celju; Kotnik Fran, učenec IV. razr. v Ljubljani; Gobec Regina in Rajštar Milka, Hočevar Stanko na Vrhniku; Scheligo Irma in Confidenti Marija, stud. päd., Podpečan Amalija v Mariboru; Špringer Bogomir, mladenič v Mirni peči; Marinko J., Mici, Zofi, Rozka in Amalija na Dobrovi pri Ljubljani; Doller Pavla in Polak Jozefa; Rupnik Marija, učenka III. razr. v Pristavi; Sikovšek Maks, učenec v Podsredi; Lorber Betka, učenka V. razr., Št. Ilj v Slov. goricah.